

Sygn. akt VII U 1014/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2022r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: sędzia Agnieszka Stachurska

Protokolant: st. sekretarz sądowy Anna Bańcerowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 stycznia 2022r. w Warszawie

sprawy A. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o podleganie ubezpieczeniom społecznym i dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu

na skutek odwołania A. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 18 maja 2021 roku, nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten tylko sposób, że stwierdza, że A. P. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą w okresie od 27 grudnia 2020 roku do 19 lutego 2021 roku nie podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu oraz dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu.

sędzia Agnieszka Stachurska

UZASADNIENIE

A. P. w dniu 29 czerwca 2021r. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z 18 maja 2021r., nr (...), zaskarżając ją w całości. Wskazała w odwołaniu, że od 27 grudnia 2020r. działalność gospodarcza została zawieszona, w związku z czym nie było podstaw do ustalenia, że podlega ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu z podstawą wymiaru składek w wysokości 30% kwoty minimalnego wynagrodzenia w okresie od 27 grudnia 2020r. do 31 stycznia 2021r., z podstawą wymiaru składek w wysokości 60% kwoty minimalnego wynagrodzenia w okresie od 1 do 19 lutego 2021r. oraz ubezpieczeniu chorobowemu w okresie od 27 grudnia 2020r. do 31 stycznia 2021r. Dodatkowo A. P. podała, że wprawdzie formalności związanych z zawieszeniem działalności gospodarczej dokonała z opóźnieniem, jednak zgodnie z przysługującym prawem. Podniosła ponadto, że w związku ze swoją sytuacją zdrowotną wystąpiła o wypłatę zasiłku chorobowego i w jej sytuacji decyzja odmowna jest niesłuszna (odwołanie z dnia 22 czerwca 2021r., k. 3 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z 28 lipca 2021r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania i o zasądzenie od ubezpieczonej kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swe stanowisko, organ rentowy wyjaśnił, że od 4 stycznia 2019r. A. P. zgłosiła prowadzenie działalności gospodarczej. Z tego tytułu w okresie od 4 stycznia 2019r. do 31 lipca 2020r. zgłosiła się do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych oraz do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego. Z kolei w okresie od 1 sierpnia 2020r.

do 26 grudnia 2020r. ubezpieczona zgłosiła się do ubezpieczenia zdrowotnego. Następnie od dnia 27 grudnia 2020r. dokonała zgłoszenia do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego. W dniu 12 stycznia 2021r. złożyła dokument rozliczeniowy za grudzień 2020r., wykazując podstawę wymiaru składek w wysokości 125,81 zł. Następnie w dniu 2 lutego 2021r. złożyła dokument rozliczeniowy za miesiąc styczeń 2021r., wykazując podstawę wymiaru składek w wysokości 840 zł. W okresie od 6 lipca 2020r. do 26 grudnia 2020r. ubezpieczona była zgłoszona do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych z tytułu zatrudnienia u płatnika składek (...) sp. z o.o. Za okres od 27 grudnia 2020r. do 11 lutego 2021r. wystąpiła z wnioskiem o wypłatę zasiłku chorobowego po ustaniu zatrudnienia. W dniu 16 lutego 2021r. organ rentowy wydał decyzję odmawiającą wypłaty tego świadczenia. Po tym, w dniu 19 lutego 2021r. A. P. zgłosiła zawieszenie prowadzenia działalności gospodarczej z dniem 26 grudnia 2020r., natomiast w dniu 23 lutego 2021r. złożyła korekty dokumentów rozliczeniowych za grudzień 2020r. oraz za styczeń 2021r., wykazując zerowe podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne. Ponadto za ww. miesiące ubezpieczona dokonała wpłaty składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne. Miało to miejsce w dniach 11 stycznia 2021r., 12 stycznia 2021r. i 10 lutego 2021r.

W ocenie organu rentowego zawieszenie działalności gospodarczej przez A. P. z wsteczną datą miało na celu uzyskanie świadczeń z ubezpieczenia chorobowego po ustaniu zatrudnienia. Wobec powyższego zaskarżoną decyzją Zakład stwierdził, że A. P. podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej:

1. na zasadach preferencyjnych od 4 stycznia 2019r. do 5 lipca 2020r. oraz od 27 grudnia 2020r. do 31 stycznia 2021r.;
2. na zasadach ogólnych od 1 lutego 2021r. do 19 lutego 2021r.

(odpowiedź na odwołanie z dnia 28 lipca 2021r., k. 5-6 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. P. w dniu 4 stycznia 2019r. zarejestrowała działalność gospodarczą, której przeważającym przedmiotem było doradztwo w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej i zarządzania. Z tytułu prowadzonej działalności, w okresie od 4 stycznia 2019r. do 31 lipca 2020r. zgłosiła się do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych oraz do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego (bezporne, a ponadto wydruk z CEIDG – nienumerowane karty akt ZUS).

Z uwagi na wygaśnięcie kontraktu z obsługiwanym klientem, ubezpieczona w okresie od 1 sierpnia 2020r. do 26 grudnia 2020r. wykonywała pracę na podstawie umowy o pracę w (...) sp. z o.o. Pracodawca zgłosił A. P. do ubezpieczeń społecznych, a sama ubezpieczona, jako prowadząca działalność gospodarczą, zgłosiła się w tym okresie do ubezpieczenia zdrowotnego (bezporne, a ponadto zeznania ubezpieczonej, k. 31 a.s.).

Będąc zatrudnioną na podstawie umowy o pracę A. P. poszukiwała nowych klientów do obsługi w ramach działalności gospodarczej. Poszukiwania te trwały do grudnia 2020 roku, ale okazały się bezskuteczne. Ostatecznie na skutek przepracowania i przemęczenia ubezpieczona od 14 grudnia 2020r. stała się niezdolna do pracy. Stan taki trwał do 11 lutego 2021r. (zeznania ubezpieczonej, k. 31 a.s.).

A. P. przy prowadzeniu działalności gospodarczej współpracowała z (...) K. R. i Wspólnicy, która zajmowała się księgowością ubezpieczonej, a także składaniem dokumentów do ZUS, co w przypadku tej kancelarii podatkowej dokonywane są przy użyciu automatu, poprzez tzw. system automatycznych powiadomień (zeznania świadka P. G., k. 31 a.s., zeznania ubezpieczonej, k. 31 a.s.).

(...) K. R. i Wspólnicy w dniu 27 grudnia 2020r. przesłała zgłoszenie A. P. do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej. W dniu 12 stycznia 2021r. wysłano dokument rozliczeniowy za grudzień 2020r., wskazując podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w wysokości 125,81 zł, a w dniu 2 lutego 2021r. dokument rozliczeniowy za styczeń 2021r., gdzie wskazano podstawę wymiaru składek w wysokości 840 zł. W dniach 11 i 12 stycznia 2021r. oraz 10 lutego 2021r.

ubezpieczona dokonała wpłat składek na ubezpieczenia społeczne, zgodnie z powiadomieniami otrzymanymi z kancelarii podatkowej (zeznania ubezpieczonej, k. 31 a.s.).

Ubezpieczona w lutym 2021r. wracała do zdrowia, w związku z czym postanowiła dopełnić formalności związanych z zawieszeniem działalności gospodarczej. Zgłosiła zawieszenie działalności gospodarczej w dniu 19 lutego 2021r., wskazując jako datę zawieszenia dzień 26 grudnia 2020r. Następnie w dniu 23 lutego 2021r. dokonała korekty dokumentów rozliczeniowych za grudzień 2020r. i styczeń 2021r., wykazując zerowe podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne (zeznania ubezpieczonej, k. 31 a.s.).

Ubezpieczona w 2021r. nie wznowiła działalności gospodarczej i nie uzyskiwała z niej przychodów (zeznania ubezpieczonej, k. 31 a.s.). W Urzędzie Skarbowym złożyła PIT 36L za 2019r., w którym wykazała przychód w kwocie 200.000 zł oraz PIT-37, w którym wykazała przychody wynoszące 19.000 zł. Z kolei w roku 2020 ubezpieczona złożyła PIT 36L, w którym kwota przychodów wyniosła 48.545,46 zł (pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego z 20 kwietnia 2021r. oraz zestawienie dochodów podatnika za lata 2019-2020 – nienumerowane karty akt ZUS). Natomiast w deklaracjach VAT-7K i VAT-7D, które były składane w latach 2019-2020 ubezpieczona wykazywała przychody ze sprzedaży w miesiącach od stycznia 2019r. do marca 2020r. W roku 2021 nie składała deklaracji VAT-7K i VAT-7D ani zeznania PIT 36L (zestawienie danych z deklaracji VAT-7K i VAT-7D – nienumerowane karty akt ZUS).

Za okres niezdolności do pracy po ustaniu zatrudnienia w (...) sp. z o.o. organ rentowy w decyzji z dnia 16 lutego 2021r. odmówił A. P. przyznania prawa do zasiłku chorobowego z uwagi na okoliczność, że ubezpieczona po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego kontynuuje wcześniej podjętą działalność gospodarczą stanowiącą tytułu do objęcia dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym (decyzja ZUS z 16 lutego 2021r. – nienumerowane karty akt ZUS). Następnie, po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego, w dniu 18 maja 2021r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał decyzję nr (...), w której stwierdził, że A. P.:

- 1) od 4 stycznia 2019r. do 5 lipca 2020r. i od 27 grudnia 2020r. do 31 stycznia 2021r. podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, niemająca ustalonego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, dla której podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi zadeklarowana kwota nie niższa niż 30% kwoty minimalnego wynagrodzenia;
- 2) od 1 lutego 2021r. do 19 lutego 2021r. podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, niemająca ustalonego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, dla której podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi zadeklarowana kwota nie niższa niż 60% kwoty minimalnego wynagrodzenia;
- 3) od 4 stycznia 2019r. do 5 lipca 2020r. i od 27 grudnia 2020r. do 19 lutego 2021r. podlegała dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą;
- 4) od 6 lipca 2020r. do 26 grudnia 2020r. nie podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu jako osoba prowadząca działalność gospodarczą (decyzja ZUS z 18 maja 2021r. - nienumerowane karty akt ZUS).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o wymienione dokumenty, zgromadzone w aktach organu rentowego oraz częściowo na podstawie zeznań świadka P. G. oraz ubezpieczonej A. P.. Poza sporem pozostawały daty dokonanych przez A. P. zgłoszeń do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz data zawieszenia działalności gospodarczej. Bezsporne było również, że ubezpieczona w okresie od 14 grudnia 2020r. do 11 lutego 2021r. była niezdolna do pracy.

Sąd ocenił zeznania ubezpieczonej jako wiarygodne. Stanowiły one uzupełnienie ustaleń poczynionych przez ZUS w postępowaniu wyjaśniającym. A. P. przedstawiła w nich okoliczności związane z funkcjonowaniem jej działalności gospodarczej oraz ze stanem zdrowia, co rzutowało na terminy zawieszenia przez nią działalności gospodarczej

ze wsteczną datą oraz dokonanie korekt dokumentów za grudzień 2020r. i styczeń 2021r. Zeznania te w części znalazły potwierdzenie w zeznaniach świadka P. G., które Sąd także ocenił jako zasługujące na wiarę, aczkolwiek wiele okoliczności związanych z prowadzeniem przez ubezpieczoną działalności gospodarczej nie było świadkowi znanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie A. P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 18 maja 2021r. podlegało uwzględnieniu w zakresie, w jakim ubezpieczona faktycznie kwestionowała decyzję. Wprawdzie w odwołaniu wskazała, że skarży ją w całości, jednak ostatecznie stanowisko, jakie zaprezentowała na rozprawie, wskazuje że nie zgadza się z tą częścią decyzji, w której ZUS stwierdził, że podlega ubezpieczeniom społecznym jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą w okresie, kiedy doszło do zawieszenia działalności, a więc od 27 grudnia 2020 roku do 19 lutego 2021 roku.

Dla przeprowadzenia prawidłowej analizy we wskazanym zakresie istotne znaczenie mają przepisy ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2021r., poz. 423 ze zm.). Art. 6 ust. 1 pkt 5 tejże ustawy stanowi, że obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi. Dotyczy ich także obowiązek podlegania ubezpieczeniu wypadkowemu, bowiem art. 12 ust. 1 ww. ustawy wskazuje, że obowiązkowo takiemu ubezpieczeniu podlegają osoby podlegające ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym. W myśl art. 8 ust. 6 ustawy systemowej, za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się:

1. osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018r. - Prawo przedsiębiorców lub innych przepisów szczególnych, z wyjątkiem ust. 6a;
2. twórcę i artystę;
3. osobę prowadzącą działalność gospodarczą w ramach wolnego zawodu:
  - a) w rozumieniu przepisów o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne,
  - b) z której przychody są przychodami z działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych;
4. wspólnika jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oraz wspólników spółki jawnej, komandytowej lub partnerskiej;
5. osobę prowadzącą publiczną lub niepubliczną szkołę, inną formę wychowania przedszkolnego, placówkę lub ich zespół, na podstawie przepisów o systemie oświaty.

Zgodnie z wymogami art. 3 ustawy z dnia 6 marca 2018r. - Prawo przedsiębiorców (tekst jedn. Dz. U. z 2021r., poz. 162), działalnością gospodarczą jest zorganizowana działalność zarobkowa, wykonywana we własnym imieniu i w sposób ciągły. Działalność gospodarcza musi więc odpowiadać pewnym cechom - w ujęciu tradycyjnym charakteryzuje się profesjonalnością, samodzielnością, podporządkowaniem zasadzie racjonalnego gospodarowania, celem zarobkowym, trwałością prowadzenia, wykonywaniem w sposób zorganizowany oraz uczestniczeniem w obrocie gospodarczym. Właściwości cechujące działalność gospodarczą, które powinny występować łącznie, to działanie stałe, nieamatorskie, nieokazjonalne, z elementami organizacji, planowania i zawodowości rozumianej jako fachowość, znajomość rzeczy oraz specjalizacja (por. np. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 1991r., III CZP 40/91, OSNC 1992 Nr 2, poz. 17).

Podstawowe znaczenie dla objęcia ubezpieczeniem społecznym ma fakt rzeczywistego wykonywania działalności, na dodatek w sposób ciągły i o charakterze zarobkowym. Działalność gospodarcza to prawnie określona sytuacja,

którą trzeba oceniać na podstawie zbadania konkretnych okoliczności faktycznych, wypełniających znamiona tej działalności lub ich niewypełniających. Prowadzenie działalności gospodarczej jest zatem kategorią obiektywną, niezależnie od tego, jak działalność tę ocenia sam prowadzący ją podmiot i jak ją nazywa oraz czy dopełnia ciężących na nim obowiązków z tą działalnością związanych, czy też nie. Do powstania obowiązku ubezpieczenia wymagane jest rzeczywiste wykonywanie działalności zarobkowej, realizowanej w sposób zorganizowany i ciągły. W orzecznictwie sądowym prezentowany jest pogląd, że rozpoczęcie działalności gospodarczej polega na podjęciu w celu zarobkowym działań określonych we wpisie do ewidencji działalności gospodarczej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2001r., II UK 428/00). Samo zaś wykonywanie działalności gospodarczej obejmuje nie tylko faktyczne wykonywanie w celu zarobkowym czynności należących do zakresu tej działalności, lecz także czynności zmierzające do zaistnienia takich czynności gospodarczych (czynności przygotowawcze), np. poszukiwanie nowych klientów, zamieszczanie ogłoszeń w prasie, załatwianie spraw urzędowych. Wszystkie te czynności pozostają w ścisłym związku z działalnością gospodarczą, zmierzają bowiem do stworzenia właściwych warunków do jej wykonywania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2005r., I UK 80/05; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2006r., I UK 220/05; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2011r., II UK 51/11). Również faktyczne niewykonywanie działalności gospodarczej w czasie oczekiwania na kolejne zamówienie lub w czasie ich poszukiwania, nie oznacza zaprzestania prowadzenia takiej działalności i nie powoduje uchylecia obowiązku ubezpieczenia społecznego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2005r., I UK 80/05, OSNP 2006/19-20/309).

Z przepisu art. 13 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wynika, że osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą podlegają ubezpieczeniom od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. We wskazanym przepisie ustawodawca określił czasowe granice podlegania obowiązkowo ubezpieczeniu społecznemu, wyznaczając je momentami rozpoczęcia i zaprzestania wykonywania tej działalności. Zaprzestanie działalności gospodarczej, o którym mowa w art. 13 ust. 4 ustawy systemowej, uchylające obowiązek ubezpieczenia może być okresowe, spowodowane przerwą w jej wykonywaniu. Musi to jednak wiązać się z wolą zaprzestania tej działalności w sposób definitywny, co winno znaleźć formalny wyraz w wyrejestrowaniu działalności z ewidencji działalności gospodarczej, względnie w jej zawieszeniu. Wykreślenie z ewidencji – zgodnie z treścią art. 25 ust. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jednolity Dz. U. z 2018r., poz. 107 ze zm.) – również jest wpisem, podobnie jak wpis do ewidencji, który ma charakter deklaratoryjny. To oznacza, iż legalizuje on wykonywanie działalności gospodarczej i wyznacza czasowe granice bycia przedsiębiorcą. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 25 listopada 2005r., wydanym w sprawie o sygn. akt I UK 20/05 (OSNP 2006/19-20/2309), wskazał, że nie przesądza on jednak o faktycznym prowadzeniu tej działalności, ale prowadzi do domniemania prawnego (art. 234 k.p.c.), według którego osoba wpisana do ewidencji jest traktowana jako prowadząca działalność gospodarczą. Domniemanie to może być obalone, co jednak wymaga przeprowadzenia przeciwdowodu. Racjonalną konsekwencją zaniechania prowadzenia działalności gospodarczej jest bowiem wykreślenie przedsiębiorcy z ewidencji działalności gospodarczej. Dlatego też, brak wykreślenia z ewidencji, chociaż nie decydujący dla ustalenia prowadzenia działalności gospodarczej, nie może być pomijany przy ustalaniu faktycznego prowadzenia działalności gospodarczej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2010r., I UK 240/09, Lex nr 585723). Dodatkowo, uwzględniając poglądy judykatury (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 25 marca 2014r., III AUa 759/13, Lex nr 1469388, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 10 marca 2015r., III AUa 1687/14 Lex nr 1711382) pamiętać należy, że sam wpis do ewidencji działalności gospodarczej stanowi tylko podstawę rozpoczęcia działalności gospodarczej w rozumieniu jej legalizacji i nie można utożsamiać go z podjęciem takiej działalności. Jeżeli więc, mimo formalnego figurowania w ewidencji działalności gospodarczej, ubezpieczony nie wykonywał żadnych usług lub sprzedaży, czy innych czynności, które wchodziły w zakres przedmiotowy działalności ujawnionej w ewidencji, ani nawet nie podejmował takich czynności jak zamawianie towarów, rekrutacja pracowników, poszukiwanie kontrahentów itp., to w konsekwencji należy uznać, że nie do utrzymania jest domniemanie wynikające z wpisu do ewidencji działalności gospodarczej, iż działalność tą ubezpieczony wykonywał (-uje) (rozpoczął jej prowadzenie), a zatem nie może też dojść do objęcia go ubezpieczeniem społecznym w myśl art. 6 ust. 1 pkt 5 oraz art. 13 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Analizując to zagadnienie nie można jednak zapominać o obowiązku przedsiębiorcy jakim jest zadbanie o to, by dane zawarte

w rejestrze były prawdziwe. Z tym wiązał się też przepis art. 33 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, a obecnie art. 16 ustawy z dnia 6 marca 2018r. o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy (tekst jedn. Dz. U. 2020r., poz. 2296), który wprowadza zasadę domniemania prawdziwości danych wpisanych do rejestru. Z tego domniemania wynika, że taki przedsiębiorca, który zaniedbał obowiązek uaktualnienia danych w ewidencji, musi się liczyć z tym, że to na nim będzie spoczywał ciężar jego obalenia. Tak też przyjmuje się w orzecznictwie sądowym, wskazując że wpis do ewidencji działalności gospodarczej ma charakter dowodowy i stwarza domniemanie faktyczne, że osoby wpisane do ewidencji prowadzą działalność gospodarczą od daty wskazanej w zaświadczeniu o wpisie do ewidencji do daty określonej w decyzji o wykreśleniu wpisu z ewidencji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2000 roku, II UKN 568/99, OSNAPiUS 2001 nr 22, poz. 678, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 6 czerwca 2013 roku, III AUa 1928/12, LEX nr 1339313, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 1 marca 2016 roku, III AUa 961/15). Ww. domniemanie oczywiście może być w procesie obalone, jednakże inicjatywa dowodowa w tym zakresie należy do osoby, która z faktu tego wywodzi pozytywne dla siebie skutki prawne (art. 6 k.c.).

Przenosząc powyższe na grunt rozpatrywanej sprawy, Sąd ustalił, że A. P. po zarejestrowaniu działalności gospodarczej rozpoczęła jej prowadzenie i w 2019 roku oraz przez część roku 2020 faktycznie ją prowadziła, uzyskując przychody, ponosząc określone koszty, zawierając kontrakty oraz świadcząc usługi dla klientów. W związku z tym powinna podlegać ubezpieczeniom społecznym, co zresztą w toczącym się postępowaniu nie było kwestionowane. Ubezpieczona zakwestionowała objęcie jej ubezpieczeniami społecznymi, jako osoby prowadzącej działalność gospodarczą, jedynie w okresie po 26 grudnia 2020r. Zgromadzony materiał dowodowy faktycznie potwierdził, iż po wskazanej dacie, a nawet już wcześniej, A. P. nie uzyskiwała przychodów, nie ponosiła związanych z działalnością kosztów ani nie świadczyła usług. Ostatnią sprzedaż ujawniła w marcu 2020r. Potem nie obsługiwała klientów i nie realizowała kontraktów, głównie dlatego, że była zatrudniona na podstawie umowy o pracę, a klientów dopiero poszukiwała, przy czym bezskutecznie. Robiła to do grudnia 2020r., a później zaprzestała i z racji przemęczenia stała się niezdolna do pracy, nadal nie realizując żadnych usług. Stan taki trwał zresztą i w późniejszym okresie.

W związku z powyższym, zdaniem Sądu, działalność gospodarcza, mimo wciąż figurującego wpisu w CEIDG, nie była faktycznie prowadzona nie tylko po 19 lutego 2021r., ale również od 27 grudnia 2020r. do 19 lutego 2021r. Potwierdzają to dokumenty przekazane przez Naczelnika Urzędu Skarbowego oraz zeznania ubezpieczonej. Wynika z nich, że ubezpieczona w ww. okresie nie obsługiwała klientów, nie poszukiwała ich, nie osiągała przychodów i miała zamiar dłużej trwającego w czasie zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej, czemu zresztą dała wyraz zawieszając działalność gospodarczą od 26 grudnia 2020r. Wprawdzie dokonała tego dopiero w dniu 19 lutego 2021r., wskazując datę wsteczną zawieszenia działalności, jednak ta okoliczność nie czyni jej działania niezgodnym z prawem i skutkującym obowiązkiem podlegania ubezpieczeniom społecznym, szczególnie w sytuacji, kiedy ustalone przez Sąd okoliczności faktyczne potwierdzają, że działalność gospodarcza w rzeczywistości nie była przez ubezpieczoną prowadzona w tym czasie.

W tym miejscu, z racji wstecznego zgłoszenia przez ubezpieczoną zawieszenia działalności gospodarczej, wspomnieć należy o art. 24 ustawy z dnia 6 marca 2018r. - Prawo przedsiębiorców (tekst jedn. Dz. U. z 2021r., poz. 162). Stanowi on w ust. 1 i 2, że zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej oraz wznowienie wykonywania działalności gospodarczej następują na wniosek przedsiębiorcy, chyba że przepis odrębny stanowi inaczej. W przypadku przedsiębiorcy wpisanego do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej okres zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej rozpoczyna się od dnia wskazanego we wniosku o wpis informacji o zawieszeniu wykonywania działalności gospodarczej i trwa do dnia wskazanego w tym wniosku albo we wniosku o wznowienie wykonywania działalności gospodarczej albo do dnia ustanowienia zarządu sukcesyjnego.

Z cytowanych przepisów wynika, że data rozpoczęcia zawieszenia (podobnie jak i wznowienia) działalności gospodarczej może być wcześniejsza (jednakże w przypadku daty zawieszenia nie wcześniejsza niż data rozpoczęcia prowadzenia działalności, a w przypadku daty wznowienia nie wcześniejsza niż data rozpoczęcia zawieszenia prowadzenia działalności), taka sama bądź przysza niż data złożenia wniosku do CEIDG. Tu warto wskazać, iż art. 24 ustawy – Prawo przedsiębiorców nie zawiera regulacji, jak w przypadku nieobowiązującego już art. 14a ust. 6 ustawy

o swobodzie działalności gospodarczej, który wprost wskazywał, iż okres zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej rozpoczyna się od dnia wskazanego we wniosku o wpis informacji o zawieszeniu wykonywania działalności gospodarczej, nie wcześniej niż w dniu złożenia wniosku. Na wniosek przedsiębiorcy data rozpoczęcia zawieszenia (podobnie jak i wznowienia) działalności gospodarczej może być więc skracana bądź wydłużana (przy uwzględnieniu minimalnego 30-dniowego okresu zawieszenia). To oznacza zatem, iż w przedmiotowej sprawie ubezpieczona – z uwagi na aktualnie obowiązujące przepisy – miała pełne prawo, by zawiesić działalność gospodarczą od daty wstecznej, tym bardziej że jak wskazują zgromadzone dowody co najmniej od momentu, od kiedy zawiesiła działalność, a więc od 26 grudnia 2020r. działalności gospodarczej już nie prowadziła. Stan ten formalnie potwierdziła składając w lutym 2021r. wniosek o zawieszenie działalności. Wprawdzie data wniosku o zawieszenie działalności była zbliżona do daty, w której ZUS wydał decyzję odmawiającą ubezpieczonej zasiłku chorobowego z uwagi na okoliczność, że po ustaniu zatrudnienia kontynuuje działalność gospodarczą, nie oznacza to jednak niezgodności z prawem działań ubezpieczonej oraz konieczności objęcia jej ubezpieczeniem społecznym jako osoby prowadzącej działalność gospodarczą w sytuacji, kiedy działalności takiej faktycznie nie prowadziła.

Wobec powyższego odwołanie podlegało uwzględnieniu w zakresie oznaczonym przez stronę ubezpieczoną. Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję stwierdzając, że A. P. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu oraz dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu w okresie od 27 grudnia 2020r. do 19 lutego 2021r.